

20 (260).
SATENİK KUYUMCUYAN'IN HİKÂYESİ
(1902, Konya doğumlu)
ANDRANİK PAŞA

Konya'yı terk ettiğimizde bizi İzmir'e getirdiler. Hepimiz de küçüktük. İzmir katliamı henüz yaşanmamıştı. Andranik öksüzler yurdumuza geldi. Herkes ondan birkaç söz söylemesini rica etti. Hiçbir şey söyleyemedi; dudakları titriyordu. O kadar çok Ermeni öksüz görmekten hüzünlenmişti. Hiçbir şey söyleyemedi. Kendini tutmasa gözlerinden yaşlar akacaktı.

Diyorlardı ki, Daşnaklar Andranik'i Bolşeviklere karşı savaşmaya zorlamışlar, ama o: "Ermenilere el kaldırmam" demişti.

Daşnaklar onu Paris'e götürürler. O hep beyaz bir ata binermiş. Ona derlermiş ki: "Ne olur, beyaz ata binme; sana ateş ederler."

"Benim vücuduma mermi değmez" diye cevap verirmiş Andranik.

Andranik Paşa'nın cekedini çıkarmışlar; kalbura döndüğünü görmüşler; vücuduna ise mermi değmiyormuş; zira önce haç çıkarıp sonra savaşmış.